

List Preláta (február 2010)

Pred niekoľkými dňami ma Svätý Otec prijal na súkromnej audiencii. Priniesol som mu lásku a modlitby všetkých vás a uistil som ho, že sa neprestajne modlíme za jeho osobu a jeho úmysly. Benedikt XVI. chcel požehnať všetku apoštolskú prácu veriacich Diela, a osobitne každej a každého z vás.

16.02.2010

Moji milovaní: nech Ježiš ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

Tento mesiac uplynie osemdesiat
rokov od chvíle, keď svätý Josemaría
videl, že Opus Dei má byť aj pre ženy.
Vieme, že 2. októbra 1928, keď mu
bolo zoslané zakladateľské svetlo, si
Náš Otec myslel, že v Diele budú iba
muži. Preto si môžeme ľahko
predstaviť jeho prekvapenie a radosť,
keď mu o niekoľko mesiacov nato, 14.
februára 1930, dal Pán pochopiť, že
On počíta aj so ženami, aby – svojím
príkladom a slovom – do všetkých
kútov sveta niesli posolstvo
posväcovania sa prostredníctvom
profesionálnej práce a vo všetkých
okolnostiach každodenného života.
Až po rokoch sa plný vďačnosti k
Božej Prozreteľnosti zveril, že ***Dieło
by bez onej výslovnej Pánovej vôle
a bez vašich sestier ostalo chromé.***
[1] Vyjadroval sa tak často, aby sme
všetci pochopili, dcéry moje, aká
veľká je zodpovednosť každej jednej

z vás. Hoci to bude malé odbočenie od témy, prosím vás, aby ste sa veľmi modlili za jeden úmysel, ktorý vám prinesie mnoho radosti.

Od 14. februára 1930 pracoval svätý Josemaría na tom, aby sa táto cesta k svätosti uprostred sveta otvorila ženám všetkých profesií, rás a spoločenských podmienok. Dnes vyjadrujeme svoju vďaku Najsvätejšej Trojici, lebo je skutočnosťou, že oná práca sa hlboko a rozsiahle zakorenila v celom svete, aj napriek veľkým ťažkostiam, ktoré musela prekonať, a to zvlášť v začiatkoch. Ak kázanie svätého Josemaríu o posväcovaní pozemských skutočností narážalo na toľko prekážok v tridsiatych a štyridsiatych rokoch minulého storočia, predstavte si ťažkosti, aké sa pridávali, keď sa toto pozvanie posväcovať všetky početné zamestnania obrátilo aj na ženské publikum.

Dnes sa ženám priznávajú – a je to logické – tie isté možnosti ako mužom, a to v rôznych oblastiach, lenže pred osemdesiatimi rokmi tomu tak nebolo. Vtedy bolo málo častým javom, aby ženy študovali na univerzite, alebo aby pracovali mimo domácnosť – s výnimkou manuálnych prác, ktoré vykonávali vždy – a oveľa zvláštnejšie, aby zastávali občiansky, spoločensky, či akademicky zodpovedné miesta. Až o mnoho rokov nato Druhý Vatikánsky koncil vyhlásil: «Prichádza čas, vlastne už nadišiel, keď sa vo svojej plnosti uskutoční povolanie ženy, čas, keď žena získa vo svete taký vplyv, takú váhu a takú moc, akú doteraz nikdy nemala. Preto v tejto chvíli, keď ľudstvo zažíva také hlboké zmeny, môžu ženy naplnené duchom Evanjelia pomôcť natoľko, že ľudstvo nezahynie.» [2]

Odvtedy sa prešla dlhá cesta, a to vďaka úsiliu nespočetných osôb,

ktoré sa zaslúžili o to, aby bola uznaná – a takisto aj v občianskych zákonoch – dôstojnosť ženy a rovnosť jej práv a povinností vo vzťahu k mužom. Medzi tými ľuďmi – je vecou spravodlivosti uznať túto skutočnosť – patrí osobitné miesto svätému Josemaríovi, ktorý od prvej chvíle svojej dcéry a ženy stojace blízko Diela povzbudzoval k úsiliu o dosahovanie všetkých cieľov, ktoré im boli dostupné, v najrôznorodejších oblastiach ľudskej aktivity. Prichádzajú mi na myseľ mnohé konkrétne udalosti: od sily, s akou povzbudzoval ženy, ktoré mali intelektuálne dispozície na to, aby v profesionálnom živote mierili vysoko – na poli kultúry, vedy, atď. – až po nemenší zápal, s akým sa usiloval o uznanie nesmiernej služby, akú spoločnosti preukazujú iné druhy práce. Jeho priamemu podnetu napríklad v celom svete vďačia za vznik vzdelávacie inštitúcie venujúce sa profesionálnej príprave množstva

mladých žien na prácu v domácnosti, s cieľom, aby tieto práce získali uznanie, aké si zaslúžia, tak v občianskych zákonoch ako aj v spoločenskom povedomí.

Ďakujem Bohu, pretože veriaci Prelatúry, v úzkom spojení s toľkými inými ľuďmi dobrej vôle, prispeli a i naďalej prispievajú k šíreniu tohto kresťanského pohľadu na ženskú otázku po celom svete. Napriek všetkému však ešte toho toľko treba urobiť! Ak sa dnes v mnohých oblastiach široko uznáva dôstojnosť a spoločenská rola ženy, na iných miestach je táto možnosť veľmi vzdialená realite. V každom prípade by sme my, Božie dcéry a synovia, mali vytrvalo pokračovať vo vytýčenej úlohe a ukázať, – ako písal náš zakladateľ – že **rozvoj, zrelosť a emancipácia ženy by nemali znamenať nárok na rovnosť – uniformitu – s mužmi, a napodobňovanie mužského**

spôsobu konania: to by pre ženu nebolo výhrou, ale stratou: nie preto, že by bola niečím viac alebo menej ako je muž, ale preto, lebo je iná. V zásade – čo by malo byť právne uznané, tak v občianskom práve ako aj v práve cirkevnom – sa môže hovoriť o rovnosti práv, pretože žena má rovnako ako muž dôstojnosť osoby a Božej dcéry. Avšak odhliadnuc od tejto základnej rovnosti by mal každý jeden chcieť dosiahnuť to, čo mu je vlastné; a v tomto zmysle je emancipácia vlastne to isté ako reálna príležitosť plne rozvinúť svoj potenciál: ten, ktorý má ako jedinečná bytosť, a ten, ktorý má ako žena. Rovnosť pred právom a rovnosť príležitostí pred zákonom nepotláča, ale naopak predpokladá a podnecuje túto odlišnosť, ktorá je bohatstvom pre všetkých. [3]

Aj teraz, rovnako ako v roku 2008, keď sme si pripomínali 80. výročie založenia Diela, sa mi zdalo, že najvhodnejší spôsob, ako prejaviť našu vďačnosť, bude, že nasledujúce mesiace prežijeme držiac sa za ruku Panny Márie. Aj preto mi spôsobuje veľkú radosť vyhlásiť v Opus Dei ďalší *mariánsky rok*, od 14. februára až po rovnaký deň nasledujúceho roka. Počas týchto mesiacov sa budeme snažiť o to, aby sme viac a lepšie oslávili našu Matku, predovšetkým dôkladným dbaním o modlitbu Svätého ruženca a o rozjímanie nad jeho tajomstvami, šíriac tento zbožný zvyk v našich rodinách a medzi našimi priateľmi. Takisto výslovne vzdajme Bohu vďaka za prácu žien, ktoré sa venujú materiálnej starostlivosti o centrá Prelatúry, lebo ona rozhodným spôsobom prispieva k udržiavaniu a zlepšovaniu atmosféry domova, akú Pán vdýchol svojmu Dielu, keď ho v roku 1928 zjavil Nášmu Otcovi.

Prvé mesiace *mariánskeho roka* sa prekrývajú s poslednými dňami Kňazského roka vyhláseného Benediktom XVI. pre celú Cirkev. Počas obdobia, ako tento čas plynul, som nástojil na tom, aby sme pri modlitbe za kňazov takisto prosili aj za to, aby si všetci veriaci s každodennou horlivosťou viac uvedomovali, že máme *kňazskú dušu*, a aby sme sa, takisto s každým novým dňom, rozhodovali sprostredkovať radosť z tohto daru – spoločného všetkým pokrsteným – ľuďom, s ktorými sa stýkame.

14. februára sa bude opäť sláviť ďalšie výročie založenia Kňazskej spoločnosti Svätého kríža, ktoré sa odohralo v roku 1943. V onen deň, počas toho, ako svätý Josemaría slávil Najsvätejšiu obeť na oltári v oratóriu jedného centra ženskej sekcie, mu Pán chcel zoslať riešenie otázky, ako by sa do Opus Dei mohli začleniť i kňazi. Náš Otec, muž

hlbokej viery v Božiu prozreteľnosť, jasne videl, že Pán v tej zhode dátumov chcel opäť potvrdiť hlbokú jednotu – ducha, povolania a spôsobu života – charakteristické pre Opus Dei, medzi mužmi i ženami, medzi laikmi i kňazmi. Tvrdil: ***Zdá sa, akoby nám Pán chcel povedať: Nerozrušujte mi jednotu Diela! Milujte ho, bráňte ho, posilňujte ho!*** [4] Kňazská duša nie je ničím iným než všeobecným kňazstvom sprítomneným v pokrstených – až v takej miere, že preniká každý okamih našej existencie. Náš Otec bol Pánovi vďačný za to, že sa táto skutočnosť zhmotnila v každej jednej a v každom jednom z veriacich Diela. ***Mnoho ráz*** – kázal napríklad v roku 1960 – ***som hovorieval, že všetci, kňazi i laici, máme kňazskú dušu. Ba dokonca viac: povedal by som, že všetci moji synovia, ktorí sú kňazmi – kňazmi tým kráľovským kňazstvom, o akom hovorí svätý Peter (porov. 1 Pt 2, 9) – nielen***

***preto, lebo prijali sviatosť krstu,
ale preto, lebo vos estis lux mundi,
lebo ste svetlom sveta, a svetlo sa
nadá zakryť: non potest civitas
abscondi supra montem posita (Mt
5, 14), mesto postavené na návrší
sa nedá ukryť. Kristus bol
vyzdvihnutý na kríž, aby všetko
pritiahol k sebe, a moji synovia sa
usilujú vyzdvihnúť ho na vrchol
všetkých ušľachtilých ľudských
činností, a priviesť duše k nemu.
[5]***

Keď si pomyslel na túto istotu,
pobádal nás premeniť na skutky
všetky možnosti obsiahnuté v
kresťanskom povolaní. Neobmedzil
sa však na to, aby túto pravdu len
teoreticky ohlasoval, naopak, učil ju i
naozaj uskutočňovať. Odporúčal
prežívať Svätú omšu dvadsaťštyri
hodín denne, ponúkajúc pri
obetovaní darov Pánovi všetky
denné povinnosti, úspechy i
zlyhania, starosti i radosti. Odporúčal

vykonávať si svoju prácu so snahou o praktizovanie cností, aké každá profesionálna aktivita v sebe zahŕňa – v pracovitosti, v odriekaní si, v službe ostatným, atď., to všetko v kresťanskom duchu. Takýmto spôsobom, uzatváral, sa Svätá omša skutočne stane naozajstným **stredobodom a koreňom duchovného života kresťana**, [6] a tak predĺžime Najsvätejšiu obetu na celý deň.

Rád šiel až do detailov. Pri jednom stretnutí s mladými ľuďmi, na otázku, ako skutočne v praxi žiť kňazskú dušu, odpovedal: **aký si myslíš, že by mal byť kňaz? Obetavý, zapálený, usmievavý, taký, čo pritiahne, čo neodmietne človeka, žiadajúceho jeho službu; ktorý vie odpúšťať, ktorý vie pochopiť, ktorý vie poradiť. Toto všetko a oveľa viac si už vedel a som presvedčený, synu môjho srdca, že sa usiluješ to**

i vykonávať: preto máš kňazskú dušu. [7]

A v inej chvíli: Máte účasť na Kristovom kráľovskom kňazstve tým, že ste prijali sviatosť krstu a birmovania, a takisto máte účasť na charizmách, ktoré rozdeľuje Duch Svätý, v tom zmysle, že konáte veľa dobrých vecí. Jedno vaše slovo často otvorí oči slepému; váš spôsob konania zapríčiní, že mrzák, človek, ktorý nerobil pre kresťanský život nič, vstane a začne pracovať po vašom boku; inokedy zasa mŕtvi, ktorí už zapáchajú, pristúpia k Sviatosti zmierenia pohnutí vašimi prosbami, vaším učením, vašou modlitbou. Očistia sa, obnovia sa, stanú sa schopnými vykonať všetky dobré veci: vstali z mŕtvych. [8]

Vo svetle týchto úvah sa môžeme opýtať, či Svätá omša skutočne tvorí

bod stretu všetkých našich úmyslov a želaní, zdroj, z ktorého sa napájajú túžby po svätosti a apoštoláte.

Vidíme duše v ľuďoch, s ktorými sa stretávame počas dňa? Reagujeme úkonmi zadosťučinenia na urážky, ktoré sa dostávajú Pánovi? Mali by sme byť solidárni s tými, čo hmotne i duchovne trpia kvôli vojnám, prenasledovaniám, prírodným katastrofám, atď. a usilovať sa ich sprevádzať svojou modlitbou i svojou materiálnou pomocou vždy, keď to bude možné. Kiež by správy ako tá o zemetrasení na Haiti neostali len obyčajnou spomienkou.

Apoštolské plody závisia na intenzite spojenia s naším Pánom, ako to vyzdvihol Svätý Otec, keď sa zmieňoval o neobyčajnej pastoračnej účinnosti Svätého farára z Arsu.

Dokázal sa dotknúť srdca človeka – vysvetľoval na jednej audiencii – nie vďaka svojim ľudským darom, ani opierajúc sa len o silu vôle, čo aká

bola chvályhodná; vedel si získať duše, dokonca i tie najvzdorujúcejšie, deliac sa s nimi o to, čo sám intímne prežíval - o priateľstvo s Kristom.

Bol „zamilovaný“ do Krista, a skutočným úspechom jeho dušpastierskej činnosti bola láska, akú pociťoval k ohlasovanému, oslavovanému a žitému eucharistickému tajomstvu; láska, ktorá sa premenila na lásku ku Kristovmu stádu, ku kresťanom, a ku všetkým dušiam hľadajúcim Boha. [9]

19. februára si budeme osobitne pripomínať milovaného dona Álvara, ktorý v ten deň oslavoval svoje meniny. Dôverujme jeho príhovoru, aby sme tento *mariánsky rok* prežili s rovnakým duchom synovstva, s akým prvý nástupca Svätého Josemaríu vyhlasoval a žil predchádzajúce mariánske roky pri príležitosti rôznych výročí Diela.

Nasledujúci deň, 20. februára,
vysvätím za diakonov vašich bratov
Pridružených. Modlime sa za nich,
ako aj za všetkých klerikov.

Pred niekoľkými dňami ma Svätý
Otec prijal na súkromnej audiencii.
Priniesol som mu lásku a modlitby
všetkých vás a uistil som ho, že sa
neprestajne modlíme za jeho osobu a
jeho úmysly. Pokračujme v tom, úzko
zjednotení s Petrovým nástupcom i
so všetkými biskupmi, kňazmi a
veriacimi celej Cirkvi. Benedikt XVI.
chcel požehnať všetku apoštolskú
prácu veriacich Diela, a osobitne
každej a každého z vás.

Nie je potrebné, aby som vám
pripomínal, že sa veľmi spolieham na
vašu modlitbu za moje úmysly. Aj
naďalej v nej veľkoryso pokračujte.

So všetkou láskou váš žehná

Váš Otec

+ Javier

Rím, 1. februára 2010.

[1] SV. JOSEMARÍA, *Poznámky z rodinného stretnutia*, február 1955.

[2] DRUHÝ VATIKÁNSKY KONCIL, *Záverečné posolstvo ženám*, 8-XII-1965, str. 3-4.

[3] SV. JOSEMARÍA, *Rozhovory*, č. 87.

[4] SV. JOSEMARÍA, *Poznámky z homílie*. 14-II-1958.

[5] SV. JOSEMARÍA, *Poznámky z rozjímania*, 15-IV-1960.

[6] SV. JOSEMARÍA, *Kristus, ktorý prichádza*, č. 87.

[7] SV. JOSEMARÍA, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 31-III-1974.

[8] SV. JOSEMARÍA, *Poznámky z rodinného stretnutia*, október 1972.

[9] BENEDIKT XVI., *Príhovor na generálnej audiencii*, 5-VIII-2009.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-prelata-februar-2010/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-februar-2010/)
(23.02.2026)